

Textus: 2Kor 1, 3-4: „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.”

Kedves Testvérek!

A nyomorúság szó jelentése: szűkös helyzet, ínség, nélkülözés. Olyan időszak, amire senki nem vágyik. Amit elkerülni szeretnénk, amitől félünk, ami ellen harcolunk, ami ellen ágálunk, amitől elfordítjuk tekintetünket. Átélni az egyén, de család, közösség is. Egy olyan krónikus szituáció, amikor különösen szükség van a közösségre, egymásra. Vigasztalásra.

1. A nyomorúság a Szentírásban

1.1. A Biblia emberei ismerik a nyomorúságot. A szorongatott helyzetet és az ebből fakadó bajokat, nehézségeket. A nyomorúság szükségszerűen hozzá tartozott Izráel történetéhez is. Isten népe gyakran értelmezte az Úrtól küldött büntetesként. A legtöbb esetben a háborúk, a szomszéd népek ellenségeskedése, vagy személyes ellenség, katasztrófák és betegségek okozták, de a haláltól való félelem is kiválthatja a nyomorúságos állapot érzését. A hívők a nyomorúságból való kijutást Isten szabadításaként élik meg. A próféták gyakran hangsúlyozzák a nyomorúság eszkatológiai jellegét, az Újszövetségben pedig a nyomorúság teljességgel eszkatológiai jellegű, azaz a végidők eseményeinek része, az eljövendő dicsőséget és örömet megelőző állapot. Pál szerint a Krisztussal való együtt szenvedés a feltétele a vele együtt való megdicsőülésnek. A nyomorúság a kiválasztottság jele, sőt Pál számára az apostolságának bizonyítéka. A szorongatás végső soron a gyülekezet üdvösségéért van.

1.2. A Bibliában számtalan nyomorúságos állapot tárul fel előttünk, de talán a legismertebb a „nagy nyomorúság”, ami a végidők kataklizmákkal tarkított eseménysorát jelentik, sok, szinte elhordozhatatlan kínnal. Ezekben válik nyilvánvalóvá, hogy a legnagyobb nyomorúság az ember életében, ha Istentől elszakítva, hit nélkül kell megélnie bármilyen ilyen nehéz helyzetet. Az életet magát.

S bár több írásmagyarázó egyszerűen szinonimaként kezeli a nyomorúságot és a szenvedést, mégis, pontosabb, ha így határozzuk meg: az értelem nélkülinek látszó szenvedés a nyomorúság. A nyomorúság egy olyan összetett, hosszabban tartó szenvedéssel, próbákkal, kísértésekkel teli időszak, ami mély nyomot hagy az egyénben, a közösségben s akár generációkon át jelen van a hatása. Ez a hatás lehet negatív, de lehetnek akár pozitív hozadéka, következményei is.

1.3. Egy család, nemzet életében számtalan ilyen helyzet adódhat, amihez kapcsolódnak megküzdési módok, amik ott és akkor valahogyan működtek is. Ezekből kialakulhatnak legendás történetek: hogyan vészelték át emberek nehéz időket közösségben vagy épp egyedül. Az is előfordul, hogy a nyomorúságokat osztályozzák, súlyozzák a generációk: nektek, fiatalabbak, mi bajotok van, ha tudnátok, mi miben voltunk? S elkezdődik a nyomorúság összehasonlítás, ami nem vezet semmi jóra, csak elválaszt egymástól. Keresztyénként egyébként sok bizonyágunk is lehet ilyen időszakhoz, nyomorúsághoz kapcsolódóan. Utólag. Közben azonban jóval nehezebb. S mintha a bizonyágokból kimaradna, ami nehéz, ami elhordozhatatlan és ami veszélyes. A nyomorúság alaptermészete ugyanis, hogy potenciálisan bele lehet pusztulni, meg lehet benne törni. Életellenes dolgok történhetnek közben. Gondoljunk nagy természeti katasztrófákra, járványokra, háborúkra, üldözésekre.

2. Pál a nyomorúságban

2.1. A második korinthusi levelet Pál azzal indítja, hogy magasztalja Istent a zsoltárokhoz hasonlóan: felismerhető itt a 18. zsoltár néhány verse (Zsolt 18, 2-7):

„Szeretek, Uram, erősségem! Az Úr az én kőszálam, váram és megmentőm, Istenem, kösziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegvárom! Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. Körülvettek a halál kötelei, pusztító áradat rettent engem. A sír kötelei fonódtak rám, a halál csapdái meredtek rám. Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom a fülébe jutott.”

Itt azonban nem Istennek egy-egy áldásáért vagy szabadításáért ad hálát az apostol, hanem ellenkezőleg: a szenvedés és szorongatás, nyomorúság megértéséért! Szükséges ez, hiszen éppen a korinthusiakkal való viszonya, konfliktusa veti fel ezt a kérdést különösen élesen.

2.2. Érdekes itt a nyomorúság megértésének útja: a kiindulópont nem egy ok találása, nem egy okolható személy, egy bűnbak megtalálása. A kiindulópont: Isten ismerete. A legfontosabb ismeret ugyanis egy ilyen helyzetben, hogy Ő az, aki a nyomorúságban vigasztal. Isten valóságosan vigasztal, úgy, ahogy az emberileg lehetetlen. Az emberi vigasztalást is ismeri a Biblia: Jób a barátait nevezi nyomorúságos vigasztalóknak (Jób 16:2), akik ugyan ismerik Istent, de nem tudnak barátjukon segíteni.

Pál azonban nem az igazságosan büntető Isten szemszögéből néz a nyomorúságra, hanem Krisztus felől, aki önmagát megüresítette, szolgálai formát vett fel... Így tudja vigasztalni a korinthusiakat is. A nyomorúságban ugyanis felmerül az

ember bűnössége, sőt, ilyenkor még fel is erősödhet: mennyire bűnös és elveszett. Pál számára azonban alaptétel: a megkeresztelt ember, aki hit által Krisztus halálába keresztkedett bele, Vele együtt fel is támad. Ez a végső vigasztalás. **2.3.** Nem azzal vigasztal tehát, hogy megpróbálja a nyomorúságot tagadni vagy kisebbiteni. Hanem istenismeretéből következően azt mondja: jelen életünk, keresztyén voltunk szenvedései részei Krisztus szenvedésének. Nemcsak a mártíriumra gondolunk itt, hanem arra, hogy Pál szerint a keresztyénné lét maga a vajúdáshoz hasonlít. Az a nyomorúság tehát, mely most az apostolt és a korinthusiakat terheli, nem kilátástalan, érthetetlen, elviselhetetlen, hanem természetes velejárója annak, hogy az ő embernek meg kell halnia, és meg kell születnie az újnak. Az apostol ezzel tud vigasztalni! Ezt a vigasztalást kapta ő maga is Krisztustól, és mint már megvigasztalt tud igazán másoknak is vigasztalást nyújtani. Ő a saját életében is átélte, hogy bár bőven van része Krisztus szenvedéseiből, éppen azért bőven adatott számára a vigasztalás is.

2.4. Hiszen ezt olvassuk: „*Mert amilyen bőséggel részünk van Krisztus szenvedéseiben, olyan bőséges Krisztus által a mi vigasztalásunk is. Ha szorongattatunk, ez a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha vigasztaltatunk, az a ti vigasztalásotokért van, amely elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására, amelyeket mi is szenvedünk. A mi reménységünk bizonyos felöletek, mert tudjuk, hogy amiképpen részesestársak vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban is. Mert azt akarjuk, testvéreim, hogy tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterheltettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat; aki ilyen halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít, mivel ti is segítségünkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel, hogy a ránk áradt kegyelemért sokan sokféleképpen mondjanak értünk hálaadást.*” (2Kor 1, 5-11)

3. Hogyan szabadulhatunk meg a nyomorúságból?

3.1. A nyomorúságra, szűkös helyzetre, inségre, nélkülözésre senki nem vágyik. Elkerülni szeretnénk, félünk tőle, harcolunk ellene, elfordítjuk róla a tekintetünket. Amikor viszont belekerülünk, különösen szükség van a közösségre, egymásra. Vigasztalásra.

3.2. Tudjátok, sokféle ok miatt kerülhet valaki nyomorúságba. Nem biztos, hogy a hite miatt, vagy azért, mert az óember meghal és az újember feltámad bennünk. Lehet teljesen emberi, sőt saját- vagy mások bűnei miatt. A lényeg, hogy akárhogyan is kerültél bele, amiben vagy, itt és most, megragadható Isten kegyelme és szabadítása. Elsősorban nem arra van szükségünk, hogy miért történt és hogyan kerültünk bele? Hanem arra, hogy ne maradjunk egyedül.

3.3. S bár közösségre még nem kellett átélünk hosszan tartó nyomorúságot, de egyéni sorsunkban ott lehetnek a nyomorúságok nyomai. Emellett Isten népe történetében számtalan ilyen helyzet volt már, gondoljunk csak az ellenreformáció idején az üldözésekre, a gályarab prédikátorok helytállására, mely az egész protestáns közösséget érintette. De ide sorolható a keresztyénüldözés sokféle formája is, ami ma is történik. És nem tudhatjuk, mikor és milyen formában jön el a szenvedés és a megpróbáltatások sorozata ebben a világban. Nagyon sok mindent nem tudhatunk. És nagyon sok mindennel kapcsolatban valójában tehetetlenek vagyunk.

3.4. Isten, a mi szerető mennyei Atyánk ugyanis velünk van a nyomorúságban és közben vigasztal. Az Isten Lelke, a vigasztalás Lelke jelen van a legnagyobb nyomorúságok közepette is. S bár az ember ösztönösen keres vigasztalást a nyomorúság idején, de ahogy Isten vigasztal, ahhoz fogható nincsen. Mi magunk inkább úgy vigasztalunk, hogy jót kívánunk, együttérzésről biztosítunk, együtt sírunk, esetleg elvonjuk a figyelmét a másoknak, cselekvésbe próbáljuk fordítani a dermedt tehetetlenséget. De a Lélek úgy vigasztal, hogy felmutatja számunkra Jézust, közel hozza, hogy Ő úgy van ott velünk, hogy velünk szenved. A Lélek közel hozza számunkra a szenvedő Krisztust és bizonyosságot ad arról, hogy hordozza velünk a nyomorúságot. És egy pillanatra sem enged el. A nyomorúságban a tehetetlenség nő, de hiszem, hogy Ő annál inkább belép és tart és hordoz ilyenkor.

3.6. S mindeközben, ahogy az Ige is biztat erre, a másik felé is kezet kell nyújtanunk. Azzal a vigasztalással, amit Istentől kaptunk, egymás felé kell fordulnunk. Azzal a vigasztalással, hogy velünk az Isten. S akkor, talán, lassan közel tudjuk engedni magunkhoz azokat a kérdéseket, amiket egymagunkban feltenni nagyon nehéz:

„Mert mi van, ha áldásod áradata kis esőcseppekben érkezik?

Mi van, ha gyógyulás könnyeken keresztül jön?

Mi van, ha az ezernyi álmatlan éjszaka szükséges ahhoz, hogy tudjuk: közel vagy?

És mi van, ha az élet megpróbáltatásai a Te kegyelmed álruhában?

Amikor emberek elfordulnak tőlünk, amikor a sötétség győzni látszik

Mi van, ha ez a fájdalom csupán arra emlékezteti a szívünket, hogy ez a világ nem az igazi otthonunk.”

3.7. Isten népe nem magányosan bolyong ebben a világban, szeret élni és örülni az életnek. De tudja, hogy hová tart. Hazafelé! Isten országa közöttünk van és a Lélek kiárad közöttünk, hogy vigasztaljon és végig vigyen ezen az életen. Ezért lehet bennünk öröm, békesség, mert Ő megvigasztal. Isten a népét úgy vigasztalja... „*ahogyan az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket*” (Ézs 66, 13). Az a vágyam, hogy történjen most és itt is közöttünk!

Az 1Kor 14 szerint a prófétai ajándék része a vigasztalás: Isten adja nekünk az Ő ajándékát és jelenlétét, hogy ne engedjük el a kezét. És egymásét sem.

Amen!

Thoma László